

и които освѣтъ насъ никому другому не бѣхъ познаты. Слѣдъ доволно скытаніе и лучканіе азъ съгльдахъ най-напрѣдъ свѣгящитѣ труда на черквитѣ, великолѣпнитѣ палаты, и многото други огромны зданія и всичкитѣ чудеса на велико Търново, и радостны съззы течяхъ изъ очитѣ ми. Златнитѣ дни на дѣтинството ми, дни на невинностѣтъ, и забавалкитѣ които бѣхъ прѣмищаль толкозъ время въ Българскитѣ столицѣ прѣдставихъ ся на мыслитѣ ми като пріятель сънь. Азъ потърсихъ бывшиятѣ нашъ къщъ, но намѣрихъ само пусты сграды въ които вѣрчихъ прилѣпы, и кукомѣвки — дѣто отъ ужасъ мя побѣи студиень потъ.

Подиръ това, азъ хваняхъ да ходѣхъ по-вече често въ Търново, слѣзвахъ по-май въ едижъ отстраненъ край Егра гостилницѣ, като ся показвахъ търговецъ отъ грцкитѣ мѣста. Тамо виждахъ често народныйгъ, отецъ, цари нашъ, често слушахъ за благодѣяніята на твоего тейка, слѣдахъ изъ далечъ Боляритѣ когато ся събирахъ на съборното заведение срещу събориятъ черквѣ и си приказвахъ за расправитѣ на държавитѣ; но всякога ся вращахъ отъ тамъ въ пустынигъ тука все по нажалень. Всичката ми работа тука бѣше да ся борѣхъ съ дивитѣ звѣрове, които трѣбаше да истребвамъ за своитѣ си безопасность, по често испущахъ азъ дивячѣтъ когато да го стигнѣхъ, падахъ на земитѣ и проливахъ съззы. На всякждѣ ми бѣше тъжно — и въ пустѣитѣ горѣ, и въ срѣдъ народѣтъ. Азъ ходяхъ навѣсенъ по улицитѣ Търновскы, и като гледахъ человекитѣ които ся срѣщахъ съ мене мысляхъ и казвахъ: тѣ отивать при семействата си, при роднинитѣ си, и при пріятелитѣ си, тѣхъ ги чакать съ радость; тѣмъ ще бѣдѣтъ всичкы рады — но азъ, клетый азъ, неотивамъ при никого, менема никой не чака, никой не мысли за сирака! Отъ утѣсценіе много пѣтя ми дохождаше да ся явижъ прѣдъ владѣтеля, да ся ввѣрлижъ на нозѣтъ му, да го